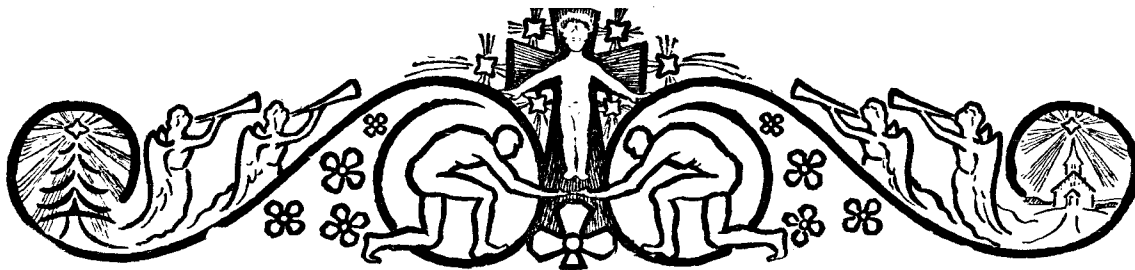

Henry

Godful!

hunsfos
posten

JULEN 1950

Ikke rom for dem i herberget. Luk. 2. 7.

Tiden var fullkommet: Og det skjedde i de dage —. Denne tid hadde Faderen fra evighet regnet ut: Tidens fylde. Og i Tidens fylde fødte Maria en sønn, Jesus. Ikke en time ble forhalet, men alt skjedde i minste detalj etter Guds forutfattede råd og åpenbare ord.

Guds klokke går sikkert. Slik var det i Tidens fylde, og slik vil han vedbli å være. Gud er ingen tilfældighetens Gud, men den trofaste og målsikre Gud. Slik er han i historien, og slik er han for den enkelte. Der skjer ingen ulykke i staden, uten Guds tilatende vilje foreligger. Heller ikke ekspressulykken ved Holtsås var tilfældighet, men den var med i Guds beregninger.

Jesu fødsel er tidens sikreste måler. Han som målte ut Tidens fylde, og dikterte den store Romerkeiser, er den samme Gud idag. Tidens utvikling og gang i fremtiden ligger ikke i F. N.s hånd, eller kommunismens store maktbegjær. Nei, alt dette er bare småbrikker i Vår-Herres hånd, som flyttes av ham etter som verdensspillet nærmer seg sin avslutning.

Teksten som dette ord er hentet fra, er et avsnitt mettet av evighetstanker, innsatt i tidens hendelser. Det er underlig å legge merke til hvordan historien om igjen og om igjen må absorbere i seg Guds tanker, og tidens gang påtvinges å underlegge seg Guds tanker, slik som skrevet står.

Denne gang vil jeg peke på noe tragisk, og vel også symbolsk ved evighetens direkte forening med menneskeslekten.

Stille og ubemerket kommer han til vår jord hin julenatt. Det var vel et fåtall av Israel som ventet ham, trass i han kom til den bestemte tid.

I vers 7 står der: Hun fødte sin sønn, den første fødte, svøpte ham og la ham i en krybbe —: Fordi der ikke var rom for ham i herberget.

Det var mottakelsen menneskebarna ga den høye gjest. Han ble henvist til stallen, for de hadde ikke rom for ham.

Han som kom var ingen ringere enn ham ved hvem alt var skapt, og alt var skapt til. Han var Himmelens og jordens Herre, arvingen til alle ting. Hans ærende var å gi menneskeslekten frelse og himmel. Og så denne mottagelse!!

Han kom til sitt eget, står der skrevet, men de tok ikke imot ham. Han kom til det han eide, og så blir han gitt plass i stallen. Nei, der var ikke rom for ham i herberget. Men der var rom for alt annet.

Hvordan er det idag? Har dere rom for Jesus?

Joda, vi lever i et kristent land, med store bekjennelser, vakre seromonier og stolte kirkehus. Ja, det skal være sikkert.

Men hvordan er det med plassen for Jesus i ditt hjerte, liv og arbeide? Har Jesus fått plass

hos deg og dine, og i dine gjøremål?

Du kan begynne å spørre fra øverste topp. Spør vår regjering og vårt storting om de har noen plass for Jesus. Å nei, det er vel ikke mere rom for ham enn på partienes program hver gang der skal være stortingsvalg.

Spør de høye herrer og sjefer i ledende stillinger i vårt land om de har rom for Jesus, og du skal få svar. Spør på universitetet og de høyere skoler, våre akademikere og vitenskapsmenn, om de har noen plass for Jesus. Spør hver enkelt kvinne og mann i vårt land: Har du rom for Jesus? Spør i selskapene og foreningsmøtene og du skal snart bli klar over: Der er ikke rom for ham.

Når vi nu skal feire en ny jul så er det mitt ønske for hver den som leser dette: Å, måtte du gi rom for Jesus. Tiden er snart omme, men der er enda rom for deg hos Jesus.

O. W. Fredwall.

KOBLING

Vi kjenner uttrykket. Helst fra elektrisitetens verden. To ledninger kobles sammen, og vi kan få lys- og kraftskapende strøm. Ved avkobling brytes strømmen. Forbindelsen med kraftverket er der ikke mere.

Juleevangeliet forteller oss at Gud opprettet forbindelse mellom himmel og jord gjennom gudmennesket Jesus Kristus. — Evangelisten Johannes uttrykker det slik: «I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. — Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss.»

Dette var begivenheten som der alltid skal tales om på jord. Her vil nemlig alltid leve mennesker som av egen erfaring vet litt om den stadige betydning av denne begivenhet. De regner med at gjennom Jesus Kristus møter de universets skaper og oppholder, den evige Gud. Og de møter ham som en nådig og kjærlig Gud. For Gud var i Kristus og forlikte verden med seg selv, så han ikke tilregner dem deres synder. Aldri i evighet vil der bli oppdaget noe ved Gud som forandrer det bilde av ham som Jesus har gitt oss. Den som har funnet Gud i ham som fødtes julenatt har ikke funnet en oppdiktet Gud. Den som har sett Sønnen har sett Faderen, slik han vil og kan bli sett av mennesker. Ingen kommer til Faderen uten ved meg, sa Jesus. Her er vegen. Her knyttes forbindelsen. Og kraften både til å leve og dø strømmer ned til fortante og formørkede mennesker fra evige kilder.

Men da blir det svært å tenke på den avkoblingsprosess som pågår blant så mange mennesker idag. Aldri går de der ordet om Kristus forkynnes. Aldri leser de selv det guddommelige budskap som er oss gitt i den hellige skrift. De setter seg selv utenfor

de evige frelsesgoder. Visstnok kan de anføre en hel del grunner for at de handler slik. Men når alt kommer til alt, er grunnen den som Jesus angir den dag han gråtende så ut over Jerusalem:

«Hvor ofte ville jeg ikke samle dere som en høne samler kyllingene under sine vinger, men dere ville ikke!»

Enda en gang vil vi forsøke å fortelle det til utenforstående mennesker: Jesus vil ha alle! De som er kommet bort søker han å hente inn igjen. Og den som kommer til ham blir såvisst ikke støtt bort. Det har vi hans eget ord for.

Alle de som tok imot ham, dem gav han rett til å bli hans barn, de som tror på hans navn. Da er der kontakt igjen mellom et syndig lite menneske og den helige, store Gud.

H. Norgaard.

Det nærmer seg jul!

Den samme duren, de samme hjulene som sviver, samme skakinga på vira og den samme uendelige strøm av papir som blir spydd ut av maskinen. Alt er det samme, selv folkene. Det ser så hverdagslig og grått ut. I det samme gjenge går det dag etter dag året igjennom.

Men der er da heldigvis ting som lyser opp i den grå hverdag. Det er hjemmet! Innenfor hjemmets skjermende vegger løftes vi ut av det hverdagslige grå og over i lyset og vennligheten. Og noe av hjemmet har vi alltid med oss, derfor knuger ikke det hverdagslige oss, men gjør arbeidet lyst og lett.

Idag er tankene særlig i hjemmet, hos våre kjære. — Der ne-

derst i salen står nemlig et lite juletre pyntet med papir. Det står der så grønt og friskt og minner oss om hva som er forestående. Det er julen som står for døren og idag er det julaften. Denne herlige tid som vi alltid tenker på med hvit, lett sne utenfor, og inne i stua det grønne tre pyntet av ivrige barnehender. — Lysene på treet går oss like til hjertet, og sier oss at tross mørket utenfor er det lyst. Tindrende barneøyne sier oss at det er sant. Det er lyst, og det er lysets høytid vi feirer. Vi minnes selve lyset, Jesus Kristus, som i denne natt ble født til verden. Han var Guds Sønn, det evige lys, som kom for å skinne for menneskene. Lyse dem like inn i den himmelske salighet.

Måtte vi alle alltid søke vår glede hos Ham som er lyset, og til hvis ære julen feires. Måtte våre øyne skinne i forventning mot Himmelen inntil Han kommer, Jesus Kristus, for å ta oss inn til sitt evige lys.

Det er som om dagen ikke vil gå idag, men endelig er det da tiden, og vi venter ikke for lenge. Men først må vi rundt og ønske «God Jul» til våre arbeidskamerater. Og helt til vi skilles ved vakta høres det glade stemmer som roper «God jul», «gledelig jul». Velsignet julehøytid!

Ja måtte Gud gi oss alle en velsignet julehøytid.

B

ÅRET SOM GIKK

Ser vi idag på hva 1950 har bragt oss, så faller det oss først i øynene at det er oppstått en stor ny bygning på tomten som nu snart er ferdig, og hvor den nye papirmaskin med alt sitt tilbehør er under montasje.

Dette er tilveksten som 1950 har bragt, og som vel alle håper på skal danne en ny grunnpillars i sikkerheten for jevnt arbeide fremover i tiden.

Det løft som bedriften her har tatt er ganske stort, og forhåpningene til dette nye anlegg er også store. En betingelse for at det skal lykkes er imidlertid at alle som får med den å gjøre legger godviljen til og hurtigst mulig setter seg inn i alt det nye som finnes i dette anlegg.

Det er jo ikke bare bedriften dette gjelder. Det gjelder oss alle sammen fra den yngste arbeider og opp til ledelsen. Alle er vi avhengig av at det foretagende vi

lever av går bra. Det er sikkerheten for fremtiden vi kan trygge gjennom at vi alle personlig går inn for at foretagendet lykkes.

I denne forbindelse kommer jeg inn på hva 1950 har gitt oss av andre trygghetsfølelser, og der må vi vel innrømme at 1950 har vært et nervekrigens år værre enn noe annet. Jeg har på følelsen at alle mennesker frykter for fremtiden. Ingen vet hva den vil bringe, men en ting vet vi helt sikkert, og det er at skulle det oppstå en tredje verdensbrann, vil det vi opplevde i den siste bare bli bagateller mot det som vil komme. Sett i forbindelse med denne fare er det godt å vite at man på andre områder kan hjelpe til å få vekk en del av frykten, og der er vi kommet en god del på vei gjennom at frykten for alderdommen og ulykker er for søkt fjernet. Likeledes betinger

de nye muligheter nyanlegget innebærer også at frykten for fremtiden blir mindre.

Vi lever i en ond tid og en slett tid og det er menneskene som har skylden for dette. Mistroen og misunnelsen og frykten for naboen er det som gjør at vi alle lever så å si på randen av en vulkan. Ligger det ikke da nokså nær å tenke seg, at hvis hvert enkelt menneske begynte å forbedre seg selv, ville all frykten etter hvert bli borte.

Vi går nu mot jul, og vi ønsker hverandre en *gledelig* jul. Mitt ønske er at denne jul ved siden av å være gledelig, som den alltid er, også må gi oss mindre frykt som julegave.

Tilslutt vil jeg takke alle som har vært med og arbeidet for å fremme vår felles sak her på Hunsfos, og har gjort sitt til at vi stadig går fremover.

Johs. B. Knobel.

JULEHILSENER

På styrets vegne vil jeg takke samtlige ansatte for utmerket samarbeide også i år i alt som vedrører Hunsfos Fabrikkers interesser.

Dessuten vil jeg ønske alle en riktig God Jul.

Oslo, desember 1950.

MAGNUS CHRISTIANSEN
Styrets formann.

Styret i Hunsfos Arbeiderforening ønsker alle ved Hunsfos Fabrikker en gledelig jul og et godt nyttår, men ønske om fortsatt godt samarbeide.

Ingulf Reinhartsen,
formann.

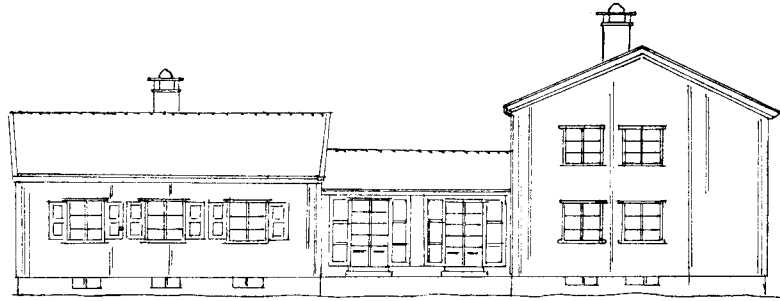
Nils Voreland,
sekretær.

Styret i Hunsfos Bedriftsidrettslag ønsker alle på Hunsfos en riktig god jul og godt nyttår, og takker for all verdifull hjelp og for godt samarbeide i det året som er gått.

For Hunsfos Bedriftsidrettslag
Bernhard Olsen.

HUNSFOSHEIMEN

Med byggekomiteen på befaring.

Gustav har utstyrt seg til fisketur og underholder oss andre med fiskehistorier. Vi har saktens drevet litt med fiske noen hver av oss så vi biter ikke på alle historiene hans — kanskje like lite som alle de digre aurene han har fått, eller nesten har fått. Tønnes koser seg usjenert med pipa siden bilen er vår for denne ettermiddagen. Etterhvert henfaller de alle sammen i dype funderinger, det er vel noen av de tusen problemene omkring nybygget deroppe ved Oggevatn som tynger. På Vatnestraum er de inne og foretar et større konstant oppgjør, og sjelden har jeg sett så glade betalere.

Så kryper vi ut av bilen hvor den nye sideveien tar av fra hovedveien. Det er kulsKent og regnvått og med kaldhvite snøflekker over gress og lyng. Veien er bred og fin, men litt oppkjørt av mange tunge lastebiler. Et par hundre meter lengere inne kommer vi til den navngjetne broen over den innerste armen av Bjelkekilen. Det er ganske smalt over, men bratt ned til den dype renna i vannet. Dette er såvisst noe til bro — massive brokar, tykt kjøredekke med solide fendere og et bastant jernrekkverk. Men så er den jo ikke bare beregnet til hytta, men også til flere gårder innover i terrenget. Herfra ser vi alt omrissene av hytta på den andre siden gjennom gråværet. Det skinner litt hvitt mellom gule grushauger og bustete furuer og vi hører banking og saging lang vei.

Det er ikke mere enn 7—8 minutter fra veien til hytta, fra jernbanen skal det bare være 3—4 minutter, så det er visst ingen fare for at noen skal bli overanstrengt av den turen.

Selv hadde jeg noen uklare forestillinger om denne hytta, hadde nesten tenkt meg den som en diger, låvelignende bygning, og ble derfor meget overrasket over hvor fint den passet inn i terrenget. Stilen er muligens en Sørlandstype, i hvert fall kunne den minne litt om husene på Skoletomten. Litt snaut kan det nok virke i utspringene, men helhetsinntrykket er ualminnelig tiltalende. Det er ikke riktig å kalle den en hytte, det er et feriehjem, og består av to bygninger forbundet med en lav forbindelsesgang. Soveromsfløyen ligger mot øst og er i to etasjer, gangen og den kombinerte oppholds- og kjøkkenfløy er i én etasje i forskjellig høyde. Tegningen ovenfor viser feriehjemmet mot syd, med hovedinngangen i midtbygget. Da vi var deroppe i oktober, var de nesten ferdige med kledningen utendørs. Vinduene var kommet på plass, men det manglet takteking og dører.

Som alle fornuftige mennesker startet vi fra bunnen av. Vi fant den utendørs kjellernedgangen på vestsiden av bygget. Kjelleren var alle tiders overraskelse selv om den på langt nær var ferdig. Et stort ski- og smørom ligger nærmest kjellertrappen, og det ble antydnet at den kanskje kunne brukes som spisesal om som-

meren. Til venstre mot nord ligger de store husholdningsrom, brensel og diverse. Under forbindelsesgangen finner vi avdelingen for toaletter og vasker. Til venstre under soverommene fant vi et stort rom med vask og innenfor et prektig dusjrom for herrer med tre dusjer og vask. På den andre siden av kjelleren finner vi dusjrommet for damer. Helt mot øst ligger til slutt to prektige rom for vaskeri og stryke- og tørkerom. I det åpne rommet i midten går så trappen opp til første etasje. Gulvene i kjelleren var belagt med rød puss og murerarbeidet var både solid og pent å se til.

Vi gikk så opp av kjelleren og fant på baksiden av huset en inngang til kjøkken og en inngang til midtbygget. Kjøkkenet skal ha to elektriske komfyrer og en vedkomfyr og ellers utstyres med alle tenkelige moderne innretninger av skaper og benker.

En stor dør fører fra gangen inn i den store kombinerte spise- og peisstue. Peiskroken kommer i vinkel med spiserommet og blir belagt med slepne heller. Skulle det gjøres noen innvendinger måtte det være at peisen bare blir synlig fra peiskroken og ikke fra det store oppholdsrommet. Fra Peiskroken går det så dør inn til et mindre leseværelse. Her er praktisk og greit og det ser ut til å bli massevis av plass.

Forbindelsesgangen er helt innebygget og skal ha gulv av slepne heller som i Peiskroken. På baksiden skal innredes store gar-

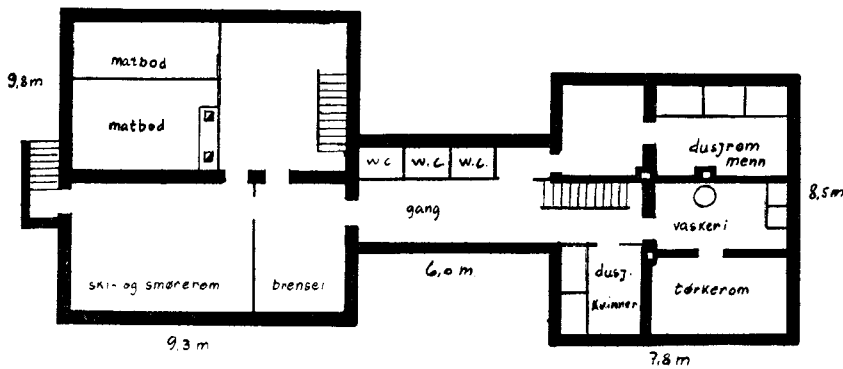
derobeskap. Mot soveromsfløyen finner vi trapp til kjeller og annen etasje.

Soveromsfløyen er som sagt i to etasjer med 5 værelser i hver, og med 34 sengeplasser i form av køyer i to høyder. Der er både to- og firemannsrom. Planløsningen synes å være helt ideell, der finnes store, gode vinduer og rommene er utstyrt med store,

Både han og Grundetjern mener at det må bli til Pinse 1951. — Ikke sant Tønnes? Men den karen er mere forbeholden. — Å ti e det pinsti? sier han. Men ved hjelp av Otto Heiseldal blir vi enige om at huset skal bli ferdig på våren engang.

Forsiktig prøver jeg å lokke ut av dem når kranselaget skal finne sted. Myrstad mener at de

kilen, mens kloakken skal føres langt utover på dypet. Lengere inne i kilen skal bunnen renses for et tynt lag gjørme over den fine sanden, og her skal barna få sin bade plass. Like nedenfor huset skal det anlegges en liten båtplass siden det er nokså bratt ned mot vannkanten. Foran huset ligger også en bra slette bevokst med enkelte furutrær. Med litt forsiktig rydding kan utsikten ut mot vannet bli fin. Her ute mot vannet finner de antagelig bade plass for de svømmedyktige.

Kjeller.

dobbelte klesskap. I hvert rom finnes dessuten en vedovn. Fra den smale korridoren i annen etasje går det dør ut til en god luftbalkong. Vi kryper oppover vakleborne stiger og balanserer over stubbeloftsgulv for å beskue fremtidige soverom. Det hamrer og banker på alle sider, der ligger tjærepapp og stry og malerpøser og materialer. Vi vasser i høvelspon og kutterflis og drømmer oss vekk til all herligheten det skal bli her.

Jeg hører mange stemmer i kjelleren og tar en tur ned for å se hva som står på. Dervede guffer det iskaldt og rått, det drypper fra taket her og der, mens alvorlige menn med tommestokker og tegninger befarer vegger, tak og gulv, de diskuterer dørhøyder og terskler, gulvsluk, vasker og dusjer. At de tar sin oppgave som byggekomité alvorlig kan jeg skrive under på — i hvert fall denne gangen. Hele huset er også så solid og pent utført at både byggekomité og bygningsarbeiderne sikkert vil få mange blomster for vel utført arbeide når den tid kommer at alt er ferdig.

— Når regner dere huset skal bli ferdig? spør jeg Voreland.

må ha det første kranselaget nokså snart, hva han nå kan mene med det. Men pressen vil de visst ikke ha med da, ikke en gang en skarve redaktør av Hunsfosposten.

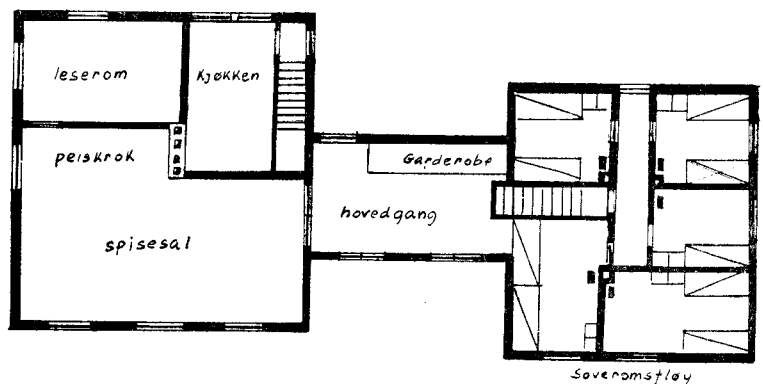
Vi småfryser alle sammen i den kalde høstkvelden, og tenker så smått på å dra hjemover igjen. Utenfor huset ligger grushauger mellom småfurer. Her mot nord skal de planere for å få tumleplass for ungene. Mot vest ut mot vannkanten ligger septiktanken og pumpehuset side om side. Da jeg uttrykker visse betenkeligheter med dette naboskap beroliger Grundetjern meg med at vanninntaket ligger innover i

På den åpne plassen foran huset mot syd drømmer jeg meg vekk til en fremtidig varm sommerdag. Her er lekende barn, husmødrene sitter og prater over en kaffekopp og det uunnværlige strikkesøyet, mens andre slanger seg i fluktstoler og slikker ettermiddagssol. De har visst hatt fersk aure og blåbær til middag og dører behagelig i sommerdagen. Noen er ute og bader, andre plasker med årer i den blikkstilte kilen, og langt derborte huier noen jenter som kommer fra den tradisjonelle turen til landhandleren. I kveld når ungene er kommet vel til køys skal det være kosestund i Peiskroken, flammende bål, allsang og en liten kaffetår. I kjelleren henger fiskesakene ferdige til kveldens dyst mot aurene for dem som foretrekker det.

Jo, det kan bli bra heroppe.

Siden avviklingen av sommerferien for Hunsfos store arbeidsstokk synes å valde visse bekym-

— Forts. siste side.

1. etasje.

Vi hilser hverandre - - -

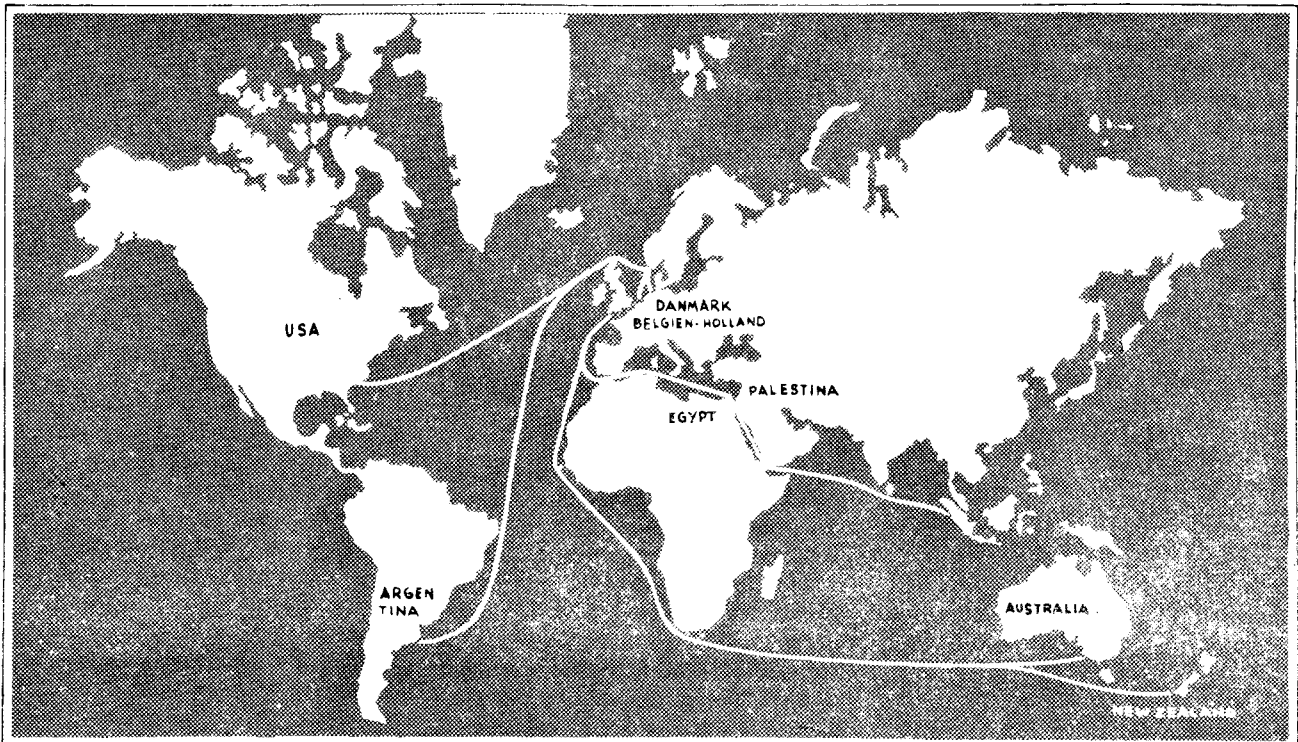
Hunfos Fabrikker har svulmende krefter,
viljens og arbeidets lutrede menn.
Ledelsens framsyn vår framgang bekrefter,
fører oss dit hvor vi gjerne vil hen.
Hunfos vil gi sine kunder det beste
i kvalitet og i service og slikt.
Vårt renomé vil vi alle befeste,
gjøre vårt arbeid og kjenne vår plikt.
Her vil vi slett ingen slendrian tåle,
alle må gi sine krefter og evner,
da går det oppad og fremad mot målet,
fremad mot *trygghet for alle* vi stevner.
Direktør Knobel har gnisten og teften,
aldri han seilet vår skute på grunn.
Kanskje vi andre mest har det i kjeften,
når vi problemene drøfter en stund.
Akkurat nå går papiret som brød,
verden er stedt i papirmanglens nød.
Rhode og Fjeldstad snart skjorta si selger,
kundene maser og tigger og skjeller.
De fikk en plakat der det sto dette herre:
«Ta det rolig. Det blir nok værre.»
According to this Fjeldstad married his Angela.
She is welcome to our little Island in Vennesla.
Torjusen flirter med rødmende tall,
for rødt betyr vinning i regnskapets hall.
Kjærstad på austveg har nå kastet loss,
vi spår det blir livlig på Vittingfoss.
For Kjærstad er søkkande god i det mundtlig',
han vil strengt forlange at kara er punktlig.
Ha takk da, for samvær og frisk diskusjon,
motivet var ærlig, tross irritasjon.
Trist at vi også skal Kittelsen miste,
du var en kjernekar, helt til det siste.
Hunfosposten du alltid sto bi,
bedriftsidretten du fikk på glid.
Bernhard Olsen og gutta blir sikkert ulykkelig,
du støttet dem trofast — ja, rent ettertrykkelig.
Vi takker for hygge og varmende smil,
du var likt av alle — der er ingen tvil.
Pettersen er heldigvis «still going strong,»
det haster slett ikke med avskjedsgongong,
krystallklar er hjernen — humøret er bong.
Velkommen vi ønsker herr ingeniør Steen.
Husk hjertet behøver ei være av sten,
selv om nesa nødvendigvis krever litt ben.
Vårt inntrykk er hittil fullstendig O. K.
Han lager nok intet unødig ståhei.
Jeppestøl og Lian la årene inn,
men Hunfos de minnes i hjerte og sind.
Bård Joreid har taget med «Labben» farvel,

i «driften» han vil ut å kjøre.
Kan hende du lengter til Labben din lell,
når «filler» og «rynker» gjør knollene skjøre.
Men kanskje at Kildebos super-cellulose,
kan klarne begreper som ellers vil ose.
Hvis ikke, så ta deg en tur i «den grønne»
med Shcøpp når han Alefjærfolket skal lønne.
Larsen han strever med reparasjoner,
finner dog alltid en rimelig utvei,
stunder dog sikkert mot otiums voner,
når han av maset blir passelig lutlei.
Hyggelig er det med Jensens visitter,
når han i knipetak ned til oss titter.
Traustere formann ei Hunfos har sett,
folk og maskiner med Jensen er ett.
Brufjell og Engh snart får skinnende saler.
Men sorteringsproblemer kan ha sine kvaler.
Vi gir dem «en blomst» — våre netthendte
kvinner —
når raskt de sorterer og risene binder.
Trofast de strever — nøyaktig og flinke,
selv om litt «utskudd» gjør alt for å sinke.
Snart lyder «Femmeren»s nyslåtte toner.
«Bank» i fra Hunfos i posten vil flyve
rundt om på kloden til sjomannens koner.
Prebensen trenger nok tømmer å styve.
Kontorets damer skal ha vår honnør
for arbeidsglad innsats, for smil og humør.
Kjære alle sammen. La arbeidets glede
føre vårt Hunfos til heder og ry.
Sammen vi binder en fellesskaps kjede,
brorskapets bånd vil vi knytte påny.
Ingen er feilfri — det må ikke glemmes.
Livsgleden svinner, når sinnet vårt gremmes.
Reisen er kort, og vår båt er den samme,
derfor vi dropper hver nags-tankeflamme.
Engang vil rettferdets nemesis-tanke
ramme all uretts lett sårbare flanke.
Vi sender en hilsen til sjefen og styret,
og takker for klokskap med styrende hånd.
Vi takker for gleder, for hele vår hyre,
og møtes igjen under samarbeids ånd.
Hunfos skal leve. For Hunfos er best —
her har vi heimen og arbeid og fest.
Vi hilser hverandre — kontor og fabrikk,
og takker for samvær i året som gikk.
Vi hilser hverandre og ønsker:
GOD JUL og GODT AR.
Og minner om ordet: Vi høster som vi sår.

Tete.

Agentene våre hilser på Hunsfospostens lesere.

Verdenskartet ovenfor skal illustrere Hunsfos Fabrikkers forbindelser over hele jordkloden. Den skjøre papirbanen strekker seg til alle verdensdeler og til en mengde land, knytter handelsforbindelse med fremmede folkeslag, og skaffer landet vårt nye varer i bytte. Slik yter også Hunsfos sitt lille bidrag til verdenshusholdningen, også vi er med i et produksjonsfjelleskap som er nødvendig om vi i det hele tatt skal kunne opprettholde en rimelig levestandard.

Meget av det papiret som skipes blir kjøpt av store eksportfirmaer i inn- og utland. Men her og der på strategiske steder på jordkloden har Hunsfos sine egne agenter. Det var med disse agenter vi en tid før jul satte oss i forbindelse for å be om en liten hilsen til Hunsfos postens Julenummer. Forslaget ble over alt mottatt med glede og velvilje og vi offentliggjør nedenfor de hilsener som er kommet inn. Dessverre ser det ut til at noen kommer for sent til trykkingen, men dem kan vi komme tilbake til siden.

Alle hilsener er gjengitt på originalspråket — det vil si engelsk — skulle vi ha fått hilsener på vedkommende lands eget språk, f. eks. hebraisk er vi redd for at vi hadde kommet ut å kjøre. Vi har forsøkt å oversette hilsenene til norsk etter den mening vi tror avsenderen har lagt i dem.

DANMARK:

Alle på Hunsfos sendes de bedste Ønsker om en rigtig god Jul og et godt Nyttår med en hjertelig Tak til hver især for en energisk Indsats i 1950.

Aktieselskabet PAPIR UNION
København.

(Vi går ut fra at alle forstår dansk.

Red.)

NEDERLAND.

Me best wishes to management and staff of Hunsfos Fabriker for a Merry Christmas and a happy and prosperous New Year.

(Mine beste ønsker til arbeidere og funksjonærer ved Hunsfos Fabriker om en Gledelig Jul og et Godt og fremgangsrikt Nytt År.)

Jan Hinnen,
Amsterdam.

ENGLAND:

Alle i The Northern Paper Co. Ltd. sender sjef, funksjonærer & arbeidere på Hunsfos Fabriker sine beste hilsener & ønsker hver især en Gledelig Jul & Godt Nytt År. Videre vil vi gjerne alle benytte anledningen til å takke for et godt samarbeide og spesielt for den gode ekspedisjon av ordres som gjør Hunsfos eksepsjonell i sammenligning med andre Scandnaviske fabriker. Samtidig vil vi få lov å

gratulere med fabrikkens strålende fremgang og dens verdenskjente kvaliteter.

The Northern Paper Co. Ltd.

S. A. Skrender,

London.

(Firmaet som har norsk ledelse har vært så vennlig å sende oss sin hilsen på norsk. — Red.)

*

ENGLAND :

We Should like to thank all at Hunsfos for their friendliness and co-operation throughout the year and to wish everyone a Merry Christmas & Happiness, Peace & Prosperity during the coming year. (Vi vil gjerne få lov å takke alle på Hunsfos for vennlighet og godt samarbeide i året som gikk, og ønsker alle en Gledelig Jul, med lykke, fred og fremgang i året som kommer!

Frank Crossley & Son. Ltd.

London.

*

SKOTTLAND :

Congratulations on your excellent work during 1950. Keep it up! Best Wishes and prosperity to you all in the coming New Year from Scotland.

(Gratulerer med utmerket arbeide i 1950. Hold frem som Du stevner! De beste ønsker om hell og fremgang i det kommende Nye År fra Skottland.)

John W. White,
Glasgow.

*

EGYPT :

From Papyrus in Pharaonic times to fine Hunsfos papers now Egypt has always appreciated the best. A. Merry Christmas to you and sincere wishes for continued success in the new year.

(Fra Papyrus i Faraos tid til det gode Hunsfos-papir idag, slik har Egypt alltid verdsatt det beste. Gledelig Jul — våre oppriktige ønsker om fortsatt hell i det nye år!)

Philip D. Souki & Co.
Kairo.

ISRAEL :

Our best wishes to Management and staff of our Principals Messrs. Hunsfos Fabrikker for a happy and prosperous New Year.

May the coming year bring in long lasting universal peace and stabilizing Trade Normalcy.

(Til ledelse og arbeidsstokk ved Hunsfos Fabrikker sender vi våre beste ønsker om et godt fremgangsrikt Nytt År!

Måtte det kommende år bringe oss varig verdensfred og stabile handelssamkvem.)

Jacob A. Lewison & Company.

Tel-Aviv.

*

AUSTRALIA :

The Management and Staff of Steakmest & Hibbs express their very Best Wishes for a Happy Christmas and Bright and Prosperous New Year.

May the friendship which exists between our two countries develop throughout the coming years and make a useful contribution towards future World Peace.

(Ledelse og funksjonærer hos Steakmest & Hibbs sender sine beste ønsker om en Gledelig Jul og et lyst og fremgangsrikt Nytt År! Måtte det vennskap som består mellom våre to land utvikle seg i det kommende år, og danne et verdifulle bidrag til fremtidig verdensfred.)

Steakmest & Hibbs
Melbourne.

*

NEW ZEALAND :

We would like to send greetings across the world to our friends at Vikeland for a Happy and Prosperous Christmas. Most of our Christmas traditions are similar — we eat a large meal of roast turkey and plum pudding, we have a Christmas tree decorated with lights and hung with presents, and we usually have our Father Christmas to entertain the children — but no snow! When the feasting is over we go to the beach to lie in the warm sun and bathe, or maybe we are more energetic and play golf or tennis, or, perhaps that peculiarly English game called cricket. No

ski-jumping and no langlauf!

One of our staff has only recently returned home after visiting Norway. He has most pleasant memories of Kristiansand, the mill and the beautiful country around, not forgetting the charming people he met there. And so the staff of your agents in New Zealand, who are busy selling the paper you make, send their best wishes to you.

(Vi vil få lov å sende våre hilsener fra den andre siden av jordkloden til våre venner på Vikeland med ønske om en God og Gledelig Jul! Mange av våre juletradisjoner ligner deres, vi spiser en solid middag bestående av kalkun og plumpudding, vi har juletre pyntet med lys og med presanger hengt opp i grenene, og vi pleier å ha vår Julenisse til å underholde barna — men vi har ikke snø! Når gildet er over går vi ned til stranden for å bade og sole oss under den varme solen, kanskje er vi mer energiske og spiller golf eller tennis, eller kanskje den særegne engelske sport som kalles cricket. Men ingen skihopping og intet langrenn!

En av våre folk kom nylig tilbake fra et besøk i Norge. Han har de beste minner om Kristiansand, fabrikk og de vakre omgivelser, og slett ikke å forglemme de hyggelige mennesker han hilste på der. Staben hos Deres agenter i New Zealand, som er travelt beskjeftiget med å selge det papiret De lager, sender sine beste ønsker til alle.)

J. E. Carr Limited
Christchurch.

*

Nord-Amerika

U. S. A.

Down through the years have come to us the old traditions that contribute so much to the pleasure of observing Christmas.

To you, whose friendliness contributes so much to the pleasure of business, these Greeting of the Season bring sincere good wishes for success and happiness in the coming year.

(Ned gjennom årene har vi hatt de gamle tradisjoner som bidrar så meget til gleden over Julehøytiden. Til alle dere, hvis vennlighet bidrar så meget til behagelig forretnings-

forbindelse, sender vi våre Jule- og Nytt Års hilsener i form av et oppriktig ønske om hell og lykke i det kommende år.)

Joseph Goldstein and Saul Kest
National Pulp & Paper Co. Inc.
New York.

*

Syd-Amerika

ARGENTINA:

Thanking you for a most pleasant year of agreeable collaboration we wish to express our sincere greetings for a MERRY CHRISTMAS and a HAPPY NEW YEAR.

(Idet vi takker for behagelig og godt samarbeide året som er gått, vil vi få lov å uttrykke våre oppriktige ønsker om en GLEDELIG JUL og et GODT NYTT ÅR!)

J. S. Foght & Cia.
Soc. de resp. Ltda.
Buenos Aires.

*

NORGE:

Jeg ønsker Hunsfosposten en hyggelig jul og et godt 1951 med rikholdig innhold og stort opplag!

Hilsen

F. Arvid Andersen,
Oslo.

En opptatt mann.

Postbudet i en by var som en kunne vente det, meget på farten og kom i kontakt med mange mennesker. Det var ikke fritt for at han foretrakk det svake kjønn, og det kom omsider nok så mange historier i omløp om hans mangfoldige damebekjentskaper. En syforening av litt tilårskomne damer diskuterte harmdirrende denne postmannen og bestemte seg en dag for å ta affære. De valgte en komité på to damer som stilte seg opp en kveld utenfor postbudets hus. Da han omsider kom, styrtet de frem, tok tak i ham og sa: — Er De den mannen som forfører unge damer her i byen? — Ja, ja, sa han, men jeg har ikke tid i kveld.

L.

Snartur i Paris.

Det lyder norsk musikk fra restauranten i Eiffeltårnet i Paris. Et festdekket bord i rødt, hvitt og blått har hedersplassen midt i salen. Vi er 6 norske, en svenske og en franskmann som deltar i bryllups-lunch. «Utrolig,» sier min bestevenninde bruden, «— at dere akkurat hadde tenkt å være i Paris når vi har

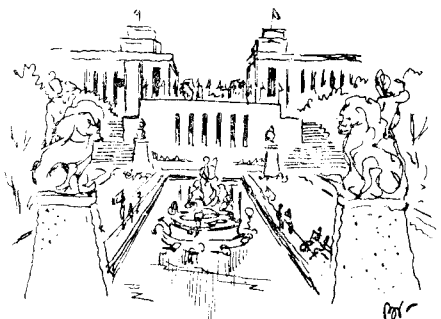
planlagt å gifte oss.» «Utrolig,» svarer jeg, «— at dere tør gå oss i næringen og gifte dere på vår bryllupsdag». Vel, vi syntes det er litt rart alle sammen, og det blir smil gjennom tårer og nese-puss. Det er ikke mer enn en gang man møtes under slike omstendigheter i Paris. — Vi nyder den herligste franske meny mens orkestret virkelig gjør sitt ytterste for å bære bruden med Grieg. Det blir ettermiddag før vi reiser oss fra bordet. Vi tar et siste blick på utsikten; det er klart solskinn, og Paris ligger bokstavelig talt for våre føtter — strålende vakker, forlokkende og hemmelighetsfull.

En by som er beskrevet, besunget og skrytt av gjennom århundrer; reiser man kanskje inn i med skepsis første gang.

Vil den innfri alle løfter? Jeg var skeptisk, men mine inntrykk fra første til siste dag rommer bare en setning: «Paris er ikke

sann!» Og enda er den selvfølgelig ikke hva den var. — Alt gjorde inntrykk; første dag ikke minst bærernes voldsomme aktivitet og sjåførenes hastverk. Alle biler så ut til å ha forkjørsrett forresten. En sluttet allikevel etterhvert å tro på under og aksepterte at der måtte være et slags system i kjøringen. For en røre og for et liv! En måtte våkne opp og følge med om en ville eller ei. — Det er ikke så farlig om en ikke er så vel bevandret i språket heller. Bare gjør som franskmennene selv, bruk hende- ne når du snakker; og som utlending tillot iallefall jeg meg å bruke bena også om nødvendig. Og så gjør man noen erfaringer da; en har råd til å le av de dumme, og koser seg over de som får en til å føle seg litt mere orientert.

Vi spaserer første søndagsaften på Champs-Élysées. Vi starter ved Triumf-buen hvorfra 12 praktfulle avenyer strekker seg ut i hver sin retning. Dimensjonene er fantastiske, men anlegget har allikevel en letthet og raffinert eleganse som får en til å bli stum. — Vi krysser for moro skyld avenyen og skritter ut med de lange norske bena, og finner ut at kjørebanen er minst 30 m. bred. Dertil kommer fortaugene som vi ville være takknemlige over å ha som hovedvei her hjemme. — Snart begynner parkanleggene på begge sider. Alt er strålende opplyst, også de store

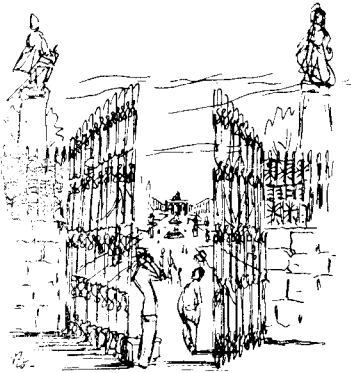
„Den Röde Mölle“
tåg Julaften 1950.
God Jul
karer!

vannfontenene smykket med skulptur, gir et uforglemmelig skjønnhetsinntrykk. Avenyen ender ved Place de la Concorde hvor en obelisk rager tilværs.

Vi krysser plassen, går inn i en park og fremfor oss ruver slottet Louvre. Slottet Fontainebleau er det største i Frank-

rike med sine 5000 værelser. Louvre har 3000 og Versailles 1000. Vanvittig, vil jeg personlig kalle slike dimensjoner og slik ekstravaganse. Da jeg engang hentydet noe slikt til en franskmann, svarte han: «Frankrike har gjennomlevet harde tider når fordums konger bygget slottene sine. Men hvorfor beklage, det nu? Vi ville ikke unnvære all den skjønnhet, rikdom og historie de representerer.

Vi skrår over fra Louvre til Operaplassen. Operaen er et kapitel for seg. Bare hallen er like stor som salen i vårt kjære Nasjonalteater. Vi overvar «Trvillefløyten» en aften, og tok med oss derfra et minne for livet. Plassen utenfor myldrer alltid av liv, — et under hvordan folk og biler tar seg frem, men det vil helst gå godt.

Vi har ikke lang vei til vårt hotell, og snart lukker portieren oss smilende inn og ønsker god natt. Jeg drister meg til å tenke — hvor er alle de trege og sure menneskene i denne byen? Sinte — det har jeg sett dem, men sinnet kom og gikk like fort som et tordenskrall.

Vi våkner om morgenen av bilhorn, en gatesanger eller avismannen utenfor. Vi er i Paris og

glir inn i stemningen med en gang av disse for oss heller ukjente lyder.

Vi tar med akkurat det vi har lyst og krefter til. En skal gi seg litt tid, sitte og se seg om, føle stemningen rundt seg, om det nu er i en herlig katedral, i et slott, i et museum, på restaurant, på revy eller nattklubb. — Mitt kvinnelige instinkt fører meg også selvsagt til et par av de verdensberømte motehus. Han blekner litt mannen min over forslaget, men retter ryggen og tenker at nu er det om å gjøre å ha karakterstyrke — alt imens han føler på lommeboken. «Tullekopp», sier jeg, «du vet da at jeg har vært i bokholderi 1½ år!» Tenk så endte det med at han forsto den lykkelige drømmeverden vi kvinner kan sveve i omgitt

av så megen luksus skapt til vår ære (tror vi da), uten at vi engang har tanker om å kjøpe noe.

Så vidt vi så, kunne en få kjøpt alt mulig og ingenting er rasjonert. I forhold til våre priser var mange ting fordelaktige. Men så kunne man også kjøpe dyrt! Skulle en handle, burde en i første rekke kjenne forretningene. Den samme ting kunne variere 50 % i pris fra den ene gaten til den andre. Personlig synes jeg det bare var så herlig å se. Se de raffinerte vindusutstillingene om de nu representerte sportsartikler eller hatter. For ikke å snakke om alle slags luksusartikler da, ting vi har glemt eksisterer. Ytterst få har penger til å kjøpe dem, men de blir laget, det finnes, og gir preg av eleganse i vår ellers så nøkterne og heller grå tilværelse.

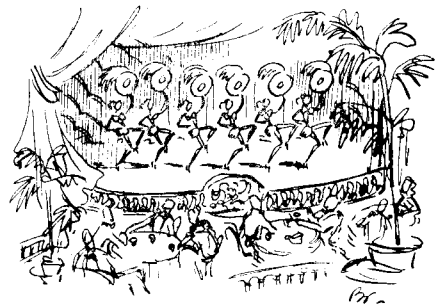
En daglig foreteelse er besøk

på fortaugsrestaurantene i et eller annet kjent strøk av byen. Restauranten innenfor er omtrent tom på pene dager, for fremdeles er her varmt nok til å sitte ute. Vi finner det meget interessant å se alle de forskjellige typer som går forbi, og i en by som Paris er det ikke akkurat få av dem.

Vi er vant til rasjonering og restriksjoner. En nyder å puste fritt her nede. Det er ikke engang stengetid på mange av restaurantene. De stenger når siste mann er gått, og det ser ut til at ingen flere kommer. Noen holder oppe hele døgnet forresten — idet frokostgjestene avløser natteranglerne.

Man er i Paris som turist og tilskuer — man føler seg fri og lykkelig og er blendet av skjønnheten og charmert av livet som pulserer omkring en. Men man kommer ikke hjem og tror at en har vært i eventyrland. Titter en bak kulissene, finnes det nok en annen side av livet og skjønnheten. Ikke alt som glimrer er gull, er et kanskje forgnaget ordspråk, men sant. Vi har ikke noe Versailles, en Triumfbue eller et Eiffeltårn å vise frem, men heller ikke en bakside så elendig, utrygg, skitten og håpløs.

Man blir ikke misfornøyd over å se landet sitt igjen. Det ligger så rent og vakkert fremfor en — og spanderte vi noen flere smil rundt oss, litt mere impulsivitet — la av vårt lille lands småborgerlighet og trangsynthet — ja da ville hver og en av oss være

med å skape et Norge vi for alt i verden ville foretrekke som fedreland.

Liv Kittelsen.

LITT OM BRUKEN AV PAPIR

Når papir benyttes som verdimåler for å angi det absolutte nullpunkt, i uttrykk som: Knapt verd papiret det er skrevet på, må vi ha lov til å reagere surt. For oss på Hunsfos er papir et høyverdig produkt som vi bygger vår materielle tilværelse på, og som samtidig er resultatet av en innsats fra oss alle. Men hvis vi blir aveskjet en forklaring på hva papir er, kan det allikevel hende vi kommer til å lete etter en tilfredsstillende definisjon. Hva består det av? Cellulose og tremasse — ja da, men begge deler kan være av ymse slag og med tilsetning av meget rart, inklusive Kittelsens 50 limpreparater. Hva brukes det til? Ja, hva brukes det *ikke* til! Redaktøren kan neppe ha vært oppmerksom på rekkevidden av sin anmodning, da han ba meg skrive litt herom, hvis han ikke har spekulert i en lengere ferie. Skal dette «litt» ikke bli en årgang av Hunsfosposten, må det bli bare en tørr og begrenset oppramsing.

For en rekke formål ligger anvendelsen i den betegnelsen papiret har fått: Avispapir, magasinpapir, pakkpapir, tapetpapir og toalett-papir. Ingen er i tvil om bruken av de forskjellige sorter. Blant unntagelsene er maskinpapiret. Denne betegnelse er jeg stadig i villrede om, ettersom vi ikke fremstiller håndlaget papir.

Kvalitetene går delvis over i hverandre. Pakkpapiret skal ofte ha også et trykkpapirs egenskaper, så posene kan påtrykkes firmanavnet etc.: «Liebermanns Kaker — Bra saker» — og kaffe- og konfektposer skal forsynes med virkningsfulle mønstre. Vi innskjerper derfor våre kunder at de på sine ordrer må angi hva papiret skal brukes til, så vi kan levere en så formålstjenlig kvalitet som mulig.

Både pakkpapiret og trykkpapiret leveres ofte i forskjellige farger. For pakkpapirets vedkommende er hensikten helst den å gi papiret et «penere» utseende, mens trykkpapiret farves av

praktiske hensyn. Avvikende nyanser kan som «blikkfangere» lette billettøren arbeidet med å finne de riktige verdier på tog- og trikkebiletter, eller markere forskjellige forestillinger på teater- og kinobiletter. Vi leverer farvet papir til spesielle bokholderisystemer, hvor de enkelte skjemaer får divergerende farver. Ellers brukes farven som blikkfanger på papir beregnet på plakater, forat disse lettere skal fange publikums oppmerksomhet. Vi kan vel også betegne farven som blikkfanger, når kineserne bruker rødt papir om kruttkjæringer som ekstra skremmel mot lumske djevler.

Som kjent leverer vi på hjemmemarkedet papir til regnemaskinruller, og vi eksporterer «Middleles», som brukes til kvitteringslapper fra kassakontroll-apparatene. Før krigen leverte vi en billig «Middleles» til India, hvor kulien brukte den til et spesielt kortspill. «Japanske» lykter husker vi som et morsomt innslag i en sommeraftens havefest. Videre konfetti og serpentinere som utlandet morer seg med på festdager. Når «Oslofjord» legger ut på en ny langtur, bruker vi forøvrig serpentinere selv, som symbol på båndet mellom oss og de bortdragende (håper det er sterkere enn serpentineren). Alt dette papir arbeides på våre trykkpapirmaskiner, men ligger tildels litt i periferien av «trykkpapir». Når japanerne bygde sine hus delvis av papir for å minske katastrofen ved et jordskjelv, brukte de antagelig fortrinnsvis andre kvaliteter, for å redusere trykket ved en eventuell sammenstyrtning.

Våre M. G. maskiner leverer hovedsakelig rent pakkpapir, skjønt også «Poster» er beregnet på trykning, særlig av etiketter. Også her er anvendelsen mangeartet, og papiret blir ofte viderebehandlet av mottakeren. Store mengder av vårt papir blir vokset, for å gi den innpakkede vare bedre beskyttelse, og endel papir får et tynt aluminiumsbe-

legg til f. eks. sigarett-pakninger. Vi leverer syrefritt papir til innpakning av såpe og til mellomlag mellom metallplater. Maskin V har allerede ordrer for et betydelig kvantum «acidfree tissue». Syrefrihet er en betingelse for at de innpakkede varer, som f. eks. gull og sølv, ikke skal anløpe. Maskin V kommer forøvrig til å arbeide skrivepapir, gjennomslagspapir, telefonkatalogpapir, toalett-papir og meget annet. Det er ingen hemmelighet at papir egner seg utmerket til å blankpusse vindusruter med, men kanskje at vi har liggende en ordre på «brilleglasspapir».

Et kapitel for seg er papir som erstatningsvare. Allerede cellulosen har periodevis gitt oss erstatninger av livsviktig betydning som før, og vi husker alle de dager da gamle aviser gikk i krøttera som varmt hvetebrød, (jfr. populære avisnavn som «Fævenen» o. lign.), og cellulose til kunstsilke er blitt et verdensprodukt, som tildels har fortrenget naturproduktet. Som denne er mange av erstatningene blitt permanente og forsvarer sin plass som praktiske produkter. Vi fikk allerede under forrige krig papirhyssingen, som foruten til direkte bruk også ble benyttet til vevning av matter, løpere, møbeltrekk, papirsekker og meget annet Dette var langt fra dårlige saker, selv om de hadde litet tilovers for vask. Kanskje kan Kittelsens «Aerotile 70» løse dette problem. I det hele tatt må en være oppmerksom på at erstatningene langt fra har sagt sitt siste ord. Med den rivende utvikling vi opplever og de mange tekniske nyskapninger, vil de svakheter erstatningene er beheftet med helt eller delvis bli eliminert. I dag har vi papir — lommestørker — håndkler — duker — servietter — lakener. — Blendingsgardiner er heldigvis foreløpig sjaltet ut. Selv har jeg hatt sovepose av papir. Den ga ikke noe særlig mykt leie, men var varm og billig, og lavde et farlig rabalder, når jeg forsøkte

en helomvending i nattestillheten. Kreppet papir burde være bra til dette bruk, og også til papirvester. Vi har levert tykt papir som impregnert er blitt brukt til esker og bokser for maling og syltetøy. Melkeflasker av kartong har også vært på tale. Disse ville jo være praktiske og kunne etter bruken med fordel anvendes til kreaturfôr (såkalt flaskefôr).

Vårt papir er «råstoff», og det er synd vi så sjelden får se den ferdige vare. Det blir som regel bare et ukeblad eller en bok, men hvor festlig fortøner ikke papiret seg med omslagets glade farger, eller som bakgrunn for de klare, vakre offset- eller dyptrykksillustrasjoner. Eller når vi står i utsalget og er stillet overfor det vanskelige valg av tapet, mens ekspeditøren ruller opp for oss det ene fristende mønster etter det andre. Pregede bordduker skulle det også være morsomt å se, likeså forskjelligfarget kreppt papir. Serviettene glemte jeg. Dem kan vi jo få kjøpt overalt, og de fåes i et utall av kvaliteter, farger og mønstre. Og nå er tiden inne for «julepapiret» til feststemte og spennende pakker, forøvrig et typisk eksempel på blanding av trykk- og pakkpapir kvalitet.

Til de festbetonte papirer hører også skatte- og pengesedler. Jeg nevner de siste her, ettersom de også egentlig er et surrogat, og undertiden dessværre knapt verd papiret de er trykt på.

F. Rhode.

Personalia

Vi gratulerer med 65 års dagen!

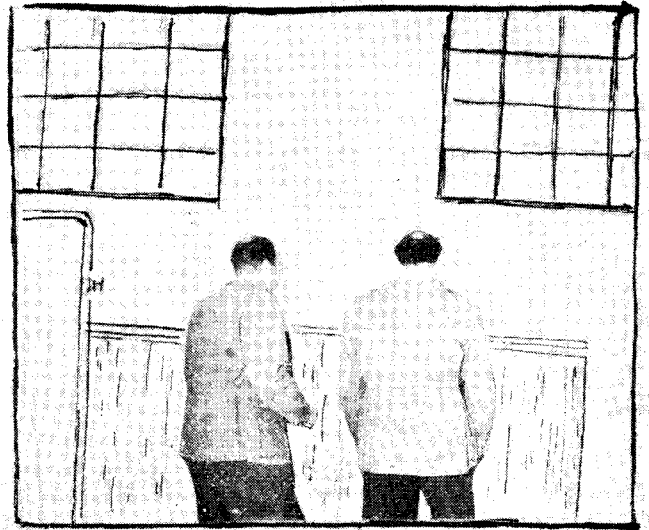
Andrea Aas — Sortérsalen — den 3. januar 1951.

Vi gratulerer med 50 års dagen!

Jens J. Aas — Rullemaskinsalen — den 5. januar 1951.

Problem- spalten.

SPØRSMÅL:

- 1) Hvem er disse herrer, og hva gjør De?
- 2) *En papirbane på 1 meters bredde.* Når papirmaskin 5 kommer igang, kan vi produsere 38,000 tonn om året.
Hvis papiret fra alle maskinene ble lagt etter hverandre i 1 meters bredde, hvor langt ville den rekke:
a) i 1 time?
b) i 1 døgn?
- 3) Hvor mange kubber ligger på opplaget i år?
- 4) Hvis disse kubber ble lagt etter hverandre, altså butt i butt — hvor langt kom man da på kartet?
- 5) Hvor mange ris går det på en rumpe?
- 6) En mann skjøt en bjørn. Så gikk han en mil mot syd, en mil mot vest og en mil mot nord. Han kom da til det stedet hvor bjørnen var skutt.
Hvilken farve var det på bjørnen?
- 7) Uten å nevne navn var det engang en gammel velfortjent arbeider som sluttet på Hunsfos, og på sine gamle dager hadde han lyst til å drive et lite gårdsbruk sammen med kona. Men det var heller skralt med kontanter.
Fabrikkens styre som ville påskjønne mannen, fikk også nyss om disse planene hans. Men de hadde også lite penger i kassa, for det var dengangen da aksjene bare sto i 5 kr. Det ble dog besluttet på styremøte at mannen skulle få 100 aksjer, for det hadde de, så han kunne komme igang med gårdsbruket sitt.

gikk 10 aksjer på en ku, 3 aksjer Prisene dengangen var slik at det på en gris, mens man fikk 2 høner for én aksje. Høne falt altså forholdsvis dyrt, særlig når styret stilte disse betingelser for utbetalingen:

1. Han skulle kjøpe husdyr for alle aksjene.
2. Han skulle kjøpe like mange dyr som han fikk aksjer.

Det var en snartenkt mann til tross for alderen. Han regnet i en fart ut hvor mange dyr det ble av hver sort, og gjorde seg dermed fortjent til aksjene også.

Greier du det?

Svar finnes på siste side.

Ønsker og ønsker —

G. Nordal: Ønsker seg hele Flaten.

B. Strømme: Ønsker ku til klaven.

H. Torsen: Ønsker mere fres.

Kløvfjell: Ønsker å være på Bommen i jula.

L. Andersen: Ønsker seg en svamp da kammen ikke gjør nytte lenger.

Samtlige limkokere: Ønsker mere å gjøre.

W. Jensen: Ønsker videre oppdeling av skiftene, da det blir for rolig som det er nå.

Simon Skjeie: Ønsker tålmodighet så han kan slå den gamle rekorden som viregutt.

T. Kittelsen: Ønsker seg et dusin Micro-max da kontinuerlig pH måling er tidens løsen.

A. Jortveit: Ønsker seg flere nybygg.

NY HARRISANT PÅ KJØKKENET

Det va et av disse nattskiftane da alt går skakt og vranget. Først røyg ei reim på en a motorane, så gikk vira til Bloksberr. Så var det noe galent i hollenderiet og folkane var galne og vonde, attpå te kjørte vi mest ikke ant enn kladd heile natta. Ude klistra snøsluddet sæ fast til rudane som ellers sto svarte mod vinter-natta. For å gjør det heilt full-koment var naturligvis avløyseren et heilt kvarter for seint ude, morragretten va 'an og blei ikke ligere forde æ snakka te 'an.

Da æ gikk over tomte kjente æ atte isvannet trakk inn i den ene støvelen, sår va æ i halsen å brygge vel på noe slags influensa. — Æ hørte lastekarane skramla med traller og hørte åssen det drønna i jernbanevognane når papirrullane dompa ner inne i de svarte gabane på jernbanevognane. Å da tenkte æ det — så e rondgangen slutt — tømmer fra Ålefjær — inn i sliberiet og sellulosen — inn på maskinane ud te pakking, å så agårde med jernbanen. Ferdige me det. År ud å år inn evig det samme i rondgang. Et lide hjul i maskineriet det va det æ va' — et ørlide hjul som di konne skifte ud nårsomhelst di ville.

Æ sa det åsså te kona da æ vel va kommen hjem å sto å vaska mæ på kjøkkenet. — Æ e'kke antt enn et lide hjul i maskineriet — sa æ. Da så ho hvasst på mæ, men fikk så øye på de våde støvelane. Se te å få a dæ på beinane, sa ho, her har du tørre lodder som har ligge på magasinlåget å varma sæ, å her e' tøflane dine. Sett dæ så ner å få mad.

Her må æ skyde inn atte kona e' veldig grei sânter. Alle di årane vi har vore gifte har ho stått opp hver evelige da' om morraen å dekt bordet og kokt kaffi. Klokka kvart over fem ha det våre de fire da'ane i uga, to daer for å få mæ agårde te formiddaen og to daer te å ta imod mæ fra nattskiftet. De to da'ane som blier igjen har ho ligge te klokka hal åtte før ho sto opp for å få onga-

ne på skolen. Ikke for det ho slenger sæ alltier ner igjen til hal åtte hver da' når ho bare har ekspedera mæ agårde eller iseng. Det e' bare det att ho kan være no skarp i kjeften, og atte på te har ho gjerne noe å fare med au.

Da æ hadde fått i mæ den første kaffikoppen, så sa ho — ja æ må visst skyde noe inn om kaffien åsså. Dere skjønner det atte ho holder alltier go kaffi te mæ, ho har ei tante som ikke tåler kaffi, å så kjenner ho en famili som har mange store onger som ikke drikker så mœ, å da hjælper ho di me noe tøy å sånt mod å få kaffimerker. Ja så sa ho. — Va' det et lide hjul i maskineriet du sa. Ja du kan såmenn gjerne være et lide hjul for mæ, gjerne et svært hjul åsså, for ikke å si en heil julenisse. — Jamen alltingen går jo i den samme tralten år ud å år inn, drista æ mæ te å svare. — Hå vil du si om mæ da? sa ho, e' æ et lide hjul synst du? Nå har vi våre gifte i atten år og hver da' har æ stått opp om morraen for å få dæ agårde, både du å de andre ongene. Hver da ska æ vaske opp kopper og tallerkener, det e' fra skabet på bordet, fra bordet te oppvaskbalja, fra oppvaskbalja te skabet, fra —. Æ fikk stopt ho der ellers hadde vi vel sidde å vaska opp den da' i da'. Men ho dreiv på, vaske golver, reie opp senger, henge opp tøy, tørre støv, gå på meieriet og te Skisland og te Kolonialen å tusen andre ting hver da' i året. Synst du æ ser ud som et lide hjul, sa ho. Æ synst ikke det, å det måtte æ si for nå begynte ho å bli noe amper.

Å så sier du atte det e' en evi rondgang på fabrikkene — forsatte ho — etter det granne æ veid så har papiret førstens begynt på rondgangen når du vinker det agårde. Æ har da papir på alle pakkenellikane æ drar hjem fra butikkane, avisen du leser er visst åsså a' papir, å visst du tenker etter så har vi en papirrull på et visst sted. Du

ser da noe igjen for alt det du gjør, men å ser æ igjen, ikke så mœ som et takkens ord. Ei gang om åre te morsdaen får æ kaffi på senga det får æ høre, men det blier helst kaffi på dyna å sølletøy på puda å ekstra bryderi. Du æ a' kjødd å blo, men et hjul 'ekke ant enn et hjul a' jern. — Æ tror heller de laver sånnene hjul av stål eller metall, sa æ. — Det ekke det sagen gjelder, sa ho, di harke ennda lavt en maskin som ikke trenger mennesker til å stelle me' 'an, å jo finere maskin jo flinkere må folkane være som skal stelle 'an, gjør 'an istand å hva sier du om di folkane som skal finne på å lave 'an fra begjønnelsen?

Du må få større horrisânt, sa ho.

— Horri sânt? Å slags sânt? sa æ.

— Horrisânt, dreiv ho på, det e' det du ser så langt du ser, når du ser så langt atte du ikke kan se noe lenger.

— Æ har aldrien sett noen horrisânt i Vennesla, innvendte æ.

— Nei, du må ud me' sjøen for å se 'an.

— Ja nå vett æ det, sa æ gla, da æ va ude på Flekkerøya høsten nittensyvogförr da så æ horrisânt ute i sjøen. Men æ fant ikke noen horrisânt inne mod land, bare ud mod sjøen, omtrent så lang som bordplada her. Men set dæ nå ner og ta en kopp kaffi og en bede me' det samme.

— Hvist du hadde våre midt ude på Atlanteren, sa ho så, da ville du ha sett horrisânt på alle sier, det fortalte Tilla da ho va hjemme i fjor.

— Ja, hadde æ bare reist te Amerika den gangen i toogtredve, sa æ.

— Nå tier du me det Amerika-pratet ditt, nå har du fortalt til heile verden atte du ikke konne reise te Amerika forde att du måtte ble hjemme for å gifte dæ me mæ, enda du har sagt at du aldri har angra på det.

— Nei, nei, sa æ, det va' best å

dempe ho litt. Men på Flekkerøya va det ikke bare horrisânt heller, avdi Oksøy fyren sto iveien.

— Du kan sagtens trenge både blinkfyra å horrisânt, så bare hold du dæ te Flekkerøya. Men hør nå på mæ, horrisânt erke bare noe du ska ha på sjøen i govær. Du ska ha 'an inne i dæ hver da'. Du ska løfte blikket fra jora å se opp.

Æ kasta et blick opp i taget, og sa atte æ så det trengte maling, æ ville bort fra dette pratet.

— Der ser du, sa ho bestemt — det hjalp å se opp, nå har æ mast i mangfoldie måner om å male taget, men førstens ida' har du fått øyane opp for det. Men ellers va det nå det innvendige blikket du skolle vende mod den innvendige horrisânt.

Dette synst æ hørt litt vanskelig å rart ud, og så litt på ho. — E' du heilt bra, sa æ, du harke vondt noen steder?

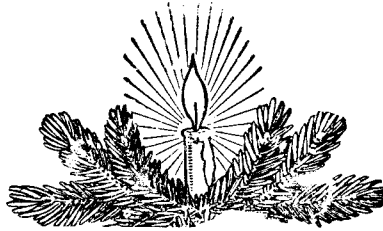
— Æ e' så fresk som kongen, ikke bry dæ, men nå ska du tenke noe på dette me horrisânten. Førstens må du begjønne å interessere dæ for noe. Du kan begjønne me' å lese avisen orntlig, du leser jo 'ke noe ant enn Man-

drage å Rolf Kjerkegård å Sørensens, og så anonsane da. Men der greib æ ho endelig i noe. — Du føller heller ikke noe godt me', sa æ, han heder ikke Kjerkegård men Rolf Kjerkeby.

Ho sa ikke mer etter dette, så æ tror æ fikk satt ho på plass.

Men da æ lå i senga, så kom æ te å tenke på dette me å løfte blikket. Og tror du 'ke at deroppe i taget fikk æ øye på den rare kvisten som grangivelig ligner på Hitler med en fluelort te bart. Den kvisten hadde æ ikke lagt merke te, siden den gangen for åtte år sia da æ lå i senga med et brukkent bein i fire uger, og så skolle æ se 'an igjen akkerat ida'! Det må visst være noe i det me' indre øye og horrisânt og sånt likevel.

Pitter.

En sannferdig historie.

En liten seks år gammel pike ligger en morgen og koser seg sammen med sin mor.

Moren sier: Dere er alle sammen så søte, jeg skulle ønske jeg hadde dusinet fullt.

Hvorpå piken svarer: Men mamma, det måtte bare være piker.

— Nei, sier moren, — du vet din lille bror er også så søt, så det kunne godt være noen gutter også.

Hvorpå piken svarte: Du mamma, løvetann er også søte, men det er da ugress.

Noen svartere?

Tre negergutter er uenige om hvis far er den svarteste. Den første gutten sier: — Min far er så svart at vi ikke kan se ham når det blir mørkt.

Den annen sier: — Min far er så svart at til og med blodet er svart. Her en dag skar han seg under barberingen, men vi kunne ikke se blodet da far og blodet var like svarte.

Den tredje negergutten venter litt, og så sier han: — Det er vel ingen ting. Min far er så svart både utvendig og innvendig at en dag vi satt sammen i stua slo far ut en fjert. Med en gang ble det så mørkt i stua at vi ikke kunne se hverandre.

Industriell kveldsstemming.

REBERS MEK. VERKSTED

VIKELAND

UTFØRER ALT I JERNKONSTRUKSJONER

Telefon 6856

Ingeman Anderson's Frisørsalong

anbefales på det beste.

GOD JUL! ønskes alle mine forretningsforbindelser.

Telefon 6811

TIL JULEN:

Mange pene og nyttige julegaver.
Glasstøy - sko - støvler - kalosjer - snesokker.

ALT I KOLONIAL

En riktig god Jul ønskes alle våre forretningsforbindelser.

MOSEIDMONEN SAMVIRKELAG

Telefon 6780

Telefon 6780

VENNESLANDS RESTAURANT

Telefon 6759

OLAV SKISLAND

KJØTT OG PØLSEVARER

Telefon 6718

BILSENTRALEN

anbefales

Åpent hele døgnet.

Telefon 6777.

GODT UTVALG I:

Dame- og Herresko, Kalosjer & Botforer. Beksømstøvler.

Autorisert RADIOFORHANDLER

Forøvrig ALT I KOLONIAL

God Jul!

VIKELAND SAMVIRKELAG

Telefon 6706

Annonseinntektene går til Hunsfos Bedriftsidrettslag

VI ANBEFALER VÅR
SPESIALAVDELING FOR

RØR og SANITÆRUTSTYR

*

Utvalget er allsidig, kvaliteten førsteklases, og våre fagfolk står gjerne til tjeneste med råd og opplysninger.

S. Sørensen A/S

Tlf. 4095

Kr.sand S.

J. C. Johnsen

Julepresanger for store og små.

ALT TIL JULEBAKSTEN

God Jul!

VENNESLA LANDHANDEL

Telefon 6740

Bra utvalg i julegaver for barn og voksne.

Juleutstilling lørdagskveld og søndag.

VENNESLA SAMVIRKELAG

Telefon 6725.

Si «God Jul» med julegaver fra

Peder Berntsen

Jernvare- & Farvehandel. Telefon 6719.

I år kjøper vi Julegaver i

VENNESLA
BOKHANDEL

Der har de godt utvalg i gaver til store og små.

Stadig ny forsyning av

LYSEKRONER, LAMPETTER og SKJERMER

Eivind Eivindson. Elektrisk Forretning.

Telefon 6802.

Vennesla.

TIL JUL

3 hjuls barnesykler. — Lommelykter.

Svithun Dukkevogner, Barnevogner, Dame og herresykler.

D.B.S. Dame og herresykler. — Forskjellige modeller og farger.

Arthur Syvertsen. Sykkelverksted.

Telefon 6758.

ELEKTRISK MATERIELL OG UTSTYR

Koestöls
ELEKTRISKE FORRETNING

EN GROS

EN DETAIL

TIL JUL

BLUSER - SKJØRT - KJOLER

alt fra egen systue.

Forøvrig nye pyntesaker.

CHIC

Inneh. MARGIT WETRUS

Telefon 6802

Lies

Manufakturforretning

Borghild Lie

Manufaktur - Garn og Utstys-
varer anbefales. — Telefon 6772.

TOBIAS
TORILSONS EFTF.
OLE MOE

Tollbodgt. 2

Jernvarer

*

Bygningsartikler

*

Sportsutstyr

J. C. Johnsen

KJØKKENUTSTYR A/S

Annonseinntektene går til Hunsfos Bedriftsidrettslag

Hva mener De om:

Ingeniør Schöpp:

som ønsker seg en Trådløs taubane og et Kjemisk renseri.

Ingeniør Steen:

som har et oppriktig ønske om å legge Steen til byrden.

Formann Ivar Andersen:

som ønsker kabel- og ledningsgrøfter med glidelås.

Regnskapssjef Torjusen:

som ønsker en papirmaskin nr. 6 som kan lage papirpenger direkte.

Ingeniør Kildebo:

som ønsker å presisere at én flis i hånden er verre enn ti på taket.

Ingeniør T. Pettersen:

som ønsker at Maskin 3 må bli omdøpt til «Cap det gode håp».

Tømmersjef Prebensen:

som nå bare har utsikt til kubbhaugen og ikke kan se skogen for bare trær.

Ingeniør Skjenneberg:

som ønsker flere blomster til biene og seg selv.

Salsmester Engh:

som ønsker å bli utnevnt til ark-eolog, da han setter pris både på ros og ris.

Ingeniør Kjørsted:

som ønsker å få slutt på den misforståelsen at et utrykt papir er det samme som en aksje i Granlibakken.

Ingeniør Kittelsen:

som vil moratorium hvis et laboratorium skal betraktes et provisorium og sammensurium av et observatorium og sanatorium.

Salgssjef Rhode:

som ønsker mer orden i salget og mindre salg i ordre.

Salgssjef Fjeldstad:

som gjør oppmerksom på at han omsider har funnet «the Miss-ing Link».

Ønskeliste

fra arbeiderne til julenissen.

1. Kvanvig må ikke få noen ny motor til trekkvifta si, for den trekker altfor godt.
2. Ønsker at «telefonkjosken» i fyrhuset ikke må bli dårligere i året som kommer.
3. At det må bli satt opp to kraftige sirener, en på Moseidmoen, og en i Venneslamoen, da det skal være to mann som ikke greier seg med vanlig vekkerur.

Ønsker som er gått i oppfyllelse.

Birger Fjeldstad: Ønsket seg ifjor: En kone, helst av norsk eller kinesisk opprinnelse. Interesse: Papirklager.

I år har han sikret seg en kone fra Hongkong. Hun deler også hans interesse for de nødvendige papirer.

HUMOR

En skal høre meget før ørene faller av.

Undertegnede som har vært på Hunsfos i over 30 år, var en dag ute i den nye maskinsalen for å snakke med en av mekanikerne. Det sto to mann og pratet seg imellom og jeg spurte den ene om han hadde sett noe til den mannen jeg lette etter. Han svarte at han var ny her og derfor ikke kjente ham jeg spurte etter. Da jeg snudde ryggen til dem, hørte jeg en av dem si til den andre.

— Du hørte han var Østlending, han må just ha begynt her.
G. 3.

Denne historien må kanskje tas som tegn på at Hunsfos vokser oss over hodet. Jeg kommer forresten på en annen episode regnskapssjefen beskrev for oss forleden dag:

— Hunsfos vokser og de tar inn så mange folk at vi snart ikke vet hverken ut eller inn. En dag skal De se direktøren kommer bort til meg og sier: — Men vares er De her enda, jeg trodges De var oppsagt for flere år siden.
Red.

Vitenskapens resultater.

— Ja videnskapen den finner ud møe rart, nå har di fonne ud å langt stjernane ligger borte fra jora.

— Det får nå enda være at di kan reine ud det, — men åssen di i allverden kan finne ud å stjernane *heder* for noe, nei går over min forstand.

X.

Om å brette papirark.

Hvor mange ganger tror De, De kan klare å brette et ark papir? Jeg mener med dette å brette det tvers over, så det blir halvparten så stor som før. Ved neste brett blir det fjerdeparten så stor og så videre.

De fleste vil vel svare at det må komme an på hvor stort arket er. Er det bitte lite, klarer man vel ikke å brette arket så mange gangene. Men et stort ark, som for eksempel en side av «Sørlandet» må kunne brettet en masse ganger før det blir så lite at man må gi opp.

Hvis jeg skaffer Dem et ark papir så stort som gulvflaten i et alm. værelse — la oss si 4x4 meter — tror De da at De kan klare å brette det 50 ganger?

Å nei De klarer ikke å brette det 20 ganger.

Husk at for hver brett blir papiret dobbelt så tykt som før. Hvis arket opprinnelig hadde en tykkelse av 1/10 mm, vil det etter den femte bretten være 3,2 mm, — etter den tiende 10,24 cm og etter den femtende 3,27 meter tykt.

Når De har brettet det 26 ganger vil tykkelsen være syv km. Ved brett 30 vil det være så tykt som fra Hunsfos til Risør, og ved brett nr. 34 som fra Oslo til Moskva.

Ved den 37 bretten vil tykkelsen være 13 710 km. (Jordens diam. er 12 740 km.)

Ved den 50 bretten vil De få den respektable tykkelsen av 112,2 millioner km. Avstanden til solen er snaue 150 millioner km.

Til alle våre lesere.

Med Julenummeret avsluttes annen årgang av Hunsfosten. Det er vårt håp at alle har funnet noe av interesse i avisen i året som gikk.

Det er vårt ønske at interessen fortsatt må øke i året som kommer. — Vel møtt i 1951.

GLEDELIG JUL! GODT NYTTAR!

Redaksjonskomiteen:

Nils Voreland. T. Kittelsen. Erling Rølland.
Bård Joreid. Haakon Grøntoft.

Hunfosheimen.

(Forts. fra side 5.)

ringer, tillater jeg meg å sette opp et lite regnestykke på egen hånd. Hvor mange år må en regne før alle som ønsker det har fått sin sommerferie ved Hunfosheimen?

Det er altså 34 sengeplasser fordelt på 10 værelser. Hvis en da regner at hver arbeider gjennomsnittlig tar med seg kone og et barn, og at en eventuelt delvis fordeler rommene mellom kvinner og menn, skulle det bli plass for omtrent 150 mann ansatt ved fabrikken. Men da regner jeg riktignok bare med en ukes opphold for hver, fordelt på 13 uker.

Tønnes Brufjell sier riktignok at der er massevis av gode telt-plasser rundt huset, og at det er plass til flatsenger over kjøkkenbygget. Men skal husmødrene få det så noenlunde komfortabelt heroppe, bør en vel neppe belaste kjøkken og oppholdsrom med alt for mange gjester.

Videre må en jo forutsette at slett ikke alle ønsker å tilbringe sommerferien deroppe. Dette gjelder især ungdommen som kanskje helst vil på langfart. Noen har egne hytter, noen drar på sykkeltur, andre på båttur, fjelltur eller på reise til slekt og venner — i innland og utland — og noen foretrekker tross alt å bli hjemme. Det skulle etter denne beregning ikke være så helt utenkelig at en skulle greie å avvikle en sommerferie på Hunfosheimen i løpet av to år, for alle som ønsker å reise dit.

Alle som har familie vet hvor

dyrt det blir å ligge på hotell eller pensjonat, en kommer snart opp i 50—60 kroner døgnet eller mere. I sommerferien burde derfor heimen kunne bli barnas paradis og foreldrenes hvilehem. Ved et slags samarbeide, f. eks. ved at alle tar hver sin tårn i kjøkkenet, kunne alle få hele fridager til disposisjon.

Slike ting vinner en nok snart erfaringer med. Og husk på det husmødre at om enn mannen er lutdoven hjemme, så liker han å stelle på hytta.

Året består som bekjent ikke bare av sommer — det er jo helst svært lite vi ser av den her i Norge. Vår og høst står hytta der og venter på alle som har lyst på turer i skog og mark, med fisketurer og avkobling fra hverdagen. Det er sikkert ikke noe i veien for at alle sammen kan komme på hytta så meget de vil når de bare benytter noen av de anledninger som byr seg.

Vinteren blir et kapittel for seg deroppe. Her skal Bedriftsidretts laget få sving på skiferdighet og hurtighet i skauen. Her kan de møtes i alvorlig dyst om førsteplass og premie, til skimerkeprøver eller til humoristiske konkurranser med premie til sistemann. Og tenk så på den varme dusjen som kommer etterpå!

Hva så med den forgjorte Jordalsstafetten? Her oppe må vel treningen gå med liv og lyst — og Erling Rølland og Bernhard Olsen få fart i guttene. Og Willy Jensen skal få strålende referater å forfatte-

Det kan bli trangt om plassen

i sølvskapet ute i spiserommet.

HUNSFOSHEIMEN — navnet har god klang. Det kan bli en heim i ferie og helg i godt selskap. Det kommer an på hva en selv gjør den til. Her er ingen vannbæring, ingen skumle «hjer-tehus» utendørs, ingen sotete vaskegryte i vannkanten. Bading er også mulig selv om Bjelkekilen ikke skulle holde 20 grader. Her er ingen rykende parafinlamper eller gisne, rå soverom, ingen sure, våte klær i tran-ge ryggsekker. De ekte skautra-vere rynker kanskje litt foraktelig på nesen over all denne komforten, men husmødrene har grunn til å glede seg i dette eldorado.

Det skal bli innvielsesfest når den tiden kommer. Når og hvordan vil ingen ut med — da er munnen lukket med sju segl på seks mann: Gustav Andersen, Tønnes Brufjell, Gunnar Grundetjern, Otto Heiseldal, Anders Myrstad og Nils Voreland — som utgjør byggekomiéen.

De beste ønsker for Hunfosheimens virke!

H. Grøntoft.

Svar på spørsmål på side 14.

- 1) De to herrer nisser, Øistein Kildebo og Peter Lochner Schøpp står oppstilt for Hunfospostens fotograf. Som De vil se av bildet midt i bladet triller den ene «blega» og den andre «flis».
- 2) Papirbanen på 1 meters bredde ville på en time fly avgårde 120,000 meter eller 120 kilometer. På et døgn følger 2,880 kilometer. Det skal en bra bil og gode veier for å holde følge med den papirbanen i 120 km.s fart.
- 3) Ca. 1,755,000 stykker kubb.
- 4) Ca. 175 mil — eller som fra Kristiansand til Rom.
- 5) 24 — 12 på hver balle.
- 6) Bjørnen var hvit. Det er bare på nordpolen man kommer til samme sted ved å gå i omtalte trekant.
- 7) 5 kuer, 1 gris, 94 høns.